

دویتهای باباطاهر

باباطاهر

خروجی ویکی‌نېشته

بحمد و قل هو الله
کارشان بی
بهشت جاودان
بازارشان بی

خوشا آنانکه الله
یارشان بی
خوشا آنانکه دایم در
نمازند

درون سینه‌ام داغ ته
دیره
بوینم آلاله هم داغ ته
دیره

دلم میل گل باغ ته
دیره
بشم آلاله زاران لاله
چینم

به دریا بنگرم دریا
ته وینم
نشان روی زیبای ته
وینم

به صحرا بنگرم صحرا
ته وینم
بهر جا بنگرم کوه و در
و دشت

غم همصحبت و
همراز و همدم
مريزا بارک الله مرحبا
غم

غم غم بی و
همراز دلم غم
غمت مهله که مو
تنها نشینم

درازی شب از بیمار
واپرس
تو که جان و دلی
یکبار واپرس

غم و درد مو از عطار
واپرس
خلایق هر یکی صد
بار پرسند

عجب نبود اگر خارا
نسوجه
در آذر چوب تر تنها
نسوجه

دلت ای سنگدل بر ما
نسوجه
بسوجم تا بسوجانم
دلت را

بر آندل وای کز غم
بی خبر بی
کجا از سوته دیلانت
خبر بی

خوشا آندل که از غم
بهره ور بی
ته که هرگز نسوته
دیلت از غم

یکی وصل و یکی
هجران پسندد
پسندم آنچه را
جانان پسندد

یکی درد و یکی درمان
پسندد
من از درمان و درد و
وصل و هجران

ته که نابرده‌ای ره در
خرابات
بیاران کی رسی

ته که ناخوانده‌ای
علم سماوات
ته که سود و زیان

خود ندانی

هیئات هیئات

خدایا داد از این دل
داد از این دل
چو فردا داد خواهان
داد خواهند

نگشتم یک زمان من
شاد از این دل
بر آرم من دو صد
فریاد از این دل

دلا خوبان دل خونین
پسندند
متاع کفر و دین
بی‌مشتی نیست

دلا خون شو که
خوبان این پسندند
گروهی آن گروهی
این پسندند

دلا پوشم ز عشقت
جامه‌ی نیل

نهم داغ غمت چون
لاله بر دیل

وز آن دم تا دم صور
سرافیل

دم از مهرت زخم
همچون دم صبح

بی ته نخل امیدم نی
بر آیو
نشینم تا که عمرم
بر سر آیو

بی ته اشکم ز مژگان
تر آیو
بی ته در کنج تنهایی
شب و روز

قسم بر آیهی نصر
من الله
اگر کشته شوم
الحکم لله

به والله و به بالله و به
تالله
که دست از دامن من
بر ندارم

غمی همچون غم

دلی همچون دل

هجران مو نه
حریف دیده‌ی گریان
مو نه

نالان مو نه
اگر دریا اگر ابر
بهاران

من آن سوزنده شمع
بی سرستم
یکی خشکیده نخل
بی برستم

من آن مسکین
تذروبی پرستم
نه کار آخرت کردم
نه دنیا

جهان با این فراخی
تنگت آیو
تو وینی نامه‌ی خود
تنگت آیو

مکن کاری که پا بر
سنگت آیو
چو فردا نامه خوانان
نامه خونند

بدور ما فراغت کیمیا
بی
دل ما بی که دردش
بیدوا بی

غم عالم نصیب جان
ما بی
رسد آخر بدرمان درد
هرکس

سخن با ته گزند با
ته نشینند
بشم آنان بوینم که
ته وینند

خوشا آنانکه هر
شامان ته وینند
مو که پایم نبی کایم ته
وینم

چه میخواهی ازین
حال خرابم
چرا هر نیمه شو آیی
بخوابم

دوزلفانت گرم تار
ربابم
ته که با مو سر یاری
نداری

مهل در محنت و درد
فراقم
که همجفت غم تا از
تو طاقم

بیا یک شو منور کن
اطاقم
به طاق جفت ابروی
تو سوگند

مبو روجی که چشمم
ته مبیناد
اگر گوشم شنید
چشمم مبیناد

دو چشمم درد
چشمانت بچیناد
شنیدم رفتی و یاری
گرفتی

میان هردو چشمم
جای پایت
نشنید خار مژگانم
بپایت

عزیزا کاسه‌ی چشمم
سرایت
از آن ترسم که غافل
پا نهی تو

که هر چه دیده بیند
دل کند یاد
زنم بر دیده تا دل
گردد آزاد

زدست دیده و دل هر
دو فریاد
بسازم خنجری
نیشش ز فولاد

روح روشن شو تا به
چشمم
گلستان سربسر خار
به چشمم

بیته بالین سیه مار
به چشمم
بیته ای نو گل باغ
امیدم

وگر روید کسش هرگز
مبویاد
رخش از خون دل
هرگز مشویاد

بیته یارب به بستان
گل مرویاد
بیته هر گل به خنده
لب گشاید

که این تاریک شوانرا	ته که می‌شی بمو
چون کرم روج	چاره بیاموج
کهی واجم که هرگز وا	کهی واجم که کی
نه‌ای روج	این روج آیو

بیا تا پای دل از گل	بیا تا دست ازین عالم
برآریم	بداریم
بیا تا تخم نیکوئی	بیا تا بردباری پیشه
بکاریم	سازیم

بخون دیدگان آلاله	یکی برزیگرک نالان
می‌کشت	درین دشت
بباید کشت و هشت و	همی کشت و همی

رفت ازین دشت

گفت ای دریغا

بدرگاه خدا نالم
همیشه
اجل سنگست و آدم
مثل شیشه

درخت غم بجانم
کرده ریشه
رفیقان قدر یکدیگر
بدانید

گذر باید کنی آخر لب
گور
که مورانت نهند خوان
و کنند سور

اگر شیری اگر
میری اگر مور
دلا رحمی بجان
خویشتن کن

وگر دلبر دلی دل را
چه نامی

اگر دل دلبری دلبر
کدامی

ندانم دل که و دلبر
کدامی

دل و دلبر بهم آمیته
وینم

اگر آهی کشم
اندیشه دیرم
مو آن نخلم که در
خون ریشه دیرم

دلی نازک بسان
شیشه دیرم
سرشکم گر بود
خونین عجب نیست

چرا از دیدگانم خون
روان بی
چرا در تن مرا نه دل نه
جان بی

گر آن نامهربانم
مهربان بی
اگر دلبر بمو دلدار
می بو

ز غم در اضطرابی ای

چرا دایم بخوابی ای

دل ای دل
که شاید کام یابی ای
دل ای دل

دل ای دل
بوره کنجی نشین
شکر خدا کن

در این ره روشنایی
کمترک بی
بیفکن تا که بارت
کمترک بی

شب تار و بیابان
پرورک بی
گر از دستت برآید
پوست از تن

گنه از برگ و باران
بیش دیرم
مو از یاولنا اندیش
دیرم

مو از قالوا بلی
تشویش دیرم
اگر لاتقنطوا دستم
نگیرد

نه روز از شو شناسم
نه شو از روز
همه روزم شود چون
عید نوروز

جدا از رویت ای
ماه دل افروز
وصالت گر مرا
گردد میسر

مرا خوشتر ز بوی
سنبل آیو
سحر از بسترم
بوی گل آیو

نسیمی کز بن آن کاکل
آیو
چو شو گیرم خیالش را
در آغوش

مو کز بی حاصلانم
چون نالم
مو که دور از گلانم
چون نالم

مو کز سوته دلانم
چون نالم
بگل بلبل نشیند زار
نالد

مرا وصل تو آرام
دلک بی
مدام دست
حسرت بر سرک بی

چه خوش بی وصلت
ای مه امشبک بی
زمهرت ای مه شیرین
چالاک

گل و سنبل بهم
آمیته دیری
بهر تاری دلی آویته
دیری

مسلسل زلف بر رخ
ریته دیری
پریشان چون کری
زلف دو تا را

وگر بی پا و دستیم از
ته ایمان
بهر ملت که هستیم از
ته ایمان

اگر مستان هستیم از
ته ایمان
اگر گبریم و ترسا ور
مسلمان

وگر نایی به هجرانت
گداجم
بمیرم یا بسوچم یا
بساجم

اگر آئی بجانت
وانواجم
ته هر دردی که داری
بر دلم نه

ایوب آسا به کرمان
مبتلا بی
حسین آسا بدشت
کریلا بی

عاشق آن به که دایم
در بلا بی
حسن آسا بدستش
کاسه‌ی زهر

عیار قلب و خالص بوته
ذونه
که قدر سوته دل دل
سوته ذونه

نوای ناله غم
اندوته ذونه
بیا سوته دلان با
هم بنالیم

چو نقطه بر سر
حرف آمدستم
الف قدم که در الف
آمدستم

مو آن بحر که در
ظرف آمدستم
بهر الفی الف قدی بر
آیو

مژه بر هم زخم
خونابه ریجه
سری سوجه سری
خونابه ریجه

دل از دست خوبان
گیج و ویجه
دل عاشق مثال
چوب تر بی

ز باغم جز گل ماتم
نروئی
گیاه ناامیدی هم

ز کشت خاطرم جز غم
نروئی
ز صحرای دل بیحاصل

نروئی

مو

سیه روجم که روجم
سرنگون بی
زدست دل که یارب
غرق خون بی

سیه بختم که بختم
واژگون بی
شدم آواره‌ی کوی
محبت

که آن دلبر دمی
همدم نمی‌بو
زمانی از دل ما کم
نمی‌بو

بیته یک شو دلم بی
غم نمی‌بو
هزاران رحمت حق
باد بر غم

بسوجم عالم ار
برهم زنم بال

مو ام آن آذرین مرغی
که فی‌الحال

بسوجه گلشن از
تأثیر تمثال

مصور گر کشد نقشم
به گلشن

در آن آتش دل و
جان سوته دیرم
بمژگان خاک راهش
رو ته دیرم

ز عشقت آتشی در
بوته دیرم
سگت ار پا نهد بر
چشم ای دوست

مرا داغ فراق بر
جگر بی
که هر دم سوج دل
زان بیشتر بی

بدریای غمت دل
غوطه ور بی
ز مژگان خدنگت
خورده ام تیر

شراب عیشم از خون

مدامم دل براه و

جگر بی
ترا گر بر سر خاکم
گذر بی

دیده تر بی
ببویت زندگی یابم
پس از مرگ

آوش از دیده دادم
صبح و شامان
برد بادش سر و
سامان بسامان

گلی کشتم باین
الوند دامان
چو روج آیو که بویش
وا من آیو

خراج ابروانت ملک
ری بی
نمیدانم که فردای تو
کی بی

دو چشمانت پیاله‌ی پر
ز می بی
همی وعده کری امروز
و فردا

چو مو محنت کشی در
دهر کم بی
دل بی طالع مو کوه غم
بی

قدم دایم ز بار
غصه خم بی
مو هرگز از غم
آزادی ندیرم

بشم از چین و ما چین
دورتر شم
که این دوری بسه یا
دورتر شم

بشم واشم ازین
عالم بدر شم
بشم از حاجیان حج
بپرسم

بگوش آوازه‌ی جان
کندن آیو
وای آن ساعت که
نوبت وامن آیو

صدای چاوشان
مردن آیو
رفیقان میروند
نوبت به نوبت

بدیدم قبر دولتمند و
درویش
نه دولتمند برده یک
کفن بیش

به قبرستان گذر کردم
کم و بیش
نه درویش بیکفن در
خاک رفته

که می نالید وقت
صبحگاهی
که یارا بی وفایی بی
وفایی

دیم یک عندلیب
خوشنوایی
بشاخ گلبنی با گل
همی گفت

شنیدم ناله و افغان
و آهی
که این دنیا نمی آرزو
بکاهی

به قبرستان گذر کردم
صبحی
شنیدم کله‌ای با خاک
می گفت

دلش از درد دنیا
ریشتر بی
به شیرین جانت آخر
نیشتر بی

هر آنکس مال و
جاهش بیشتر بی
اگر بر سر نهی چون
خسروان تاج

یقین از بند و از
زندان نترسد
که گرگ از هی هی
چوپان نترسد

هر آنکس عاشق است
از جان نترسد
دل عاشق بود گرگ
گرسنه

هزارانت دگر خون
کرده ویشه
هنو نشمرده از
اشمرده ویشه

هزاران دل بغارت
برده ویشه
هزاران داغ ریش ار
ویشم اشمرد

اگر خود پادشاهی
عاقبت هیچ
در آخر خاک راهی
عاقبت هیچ

اگر زرین کلاهی
عاقبت هیچ
اگر ملک سلیمان
ببخشند

همایی کی به هر بوم
و بر آیو
که خور اول به
کھساران بر آیو

غم عشق تو کی بر
هر سر آیو
ز عشقت سرفرازان
کامیابند

ته که یارم نه‌ای
پیشم چرایی
نمک پاش دل ریشم

ته که نوشم نه‌ای
نیشم چرایی
ته که مرهم نه‌ای بر

داغ ریشم

چرای

بیته یکدم دلم خرم

نمانی

اگر رویت بوینم غم

نمانی

اگر درد دلم قسمت

نمایند

دلی بی غم درین عالم

نمانی

اگر یار مرا دیدی به

خلوت

بگو ای بی وفا ای

بیمروت

گریبانم ز دستت

چاک چاکو

نخواهم دوخت تا روز

قیامت

فلک نه همسری دارد

نه هم کف

بخون ریزی دلش

اصلا نگفت اف

چراغ دودمانیرا کند
پف

همیشه شیوهی
کارش همینه

گلم گر نیستی خارم
چرای
میان بار سربارم
چرای

فلک در قصد آزارم
چرای
ته که باری ز دوشم بر
نداری

خیال خط و خالت در
نشی یار
که تا وینم خیالت در
نشی یار

زدل نقش جمالت در
نشی یار
مژه سازم بدور دیده
پرچین

خمارین نرگسان

پریشان سنبلان

پرخواب مکه
برنیه روزگار اشتاب
مکه

پرتاب مکه
براینی ته که دل از
مابرینی

سبک دستی بزد بر
بال من تیر
هران غافل چرد غافل
خورد تیر

جره بازی بدم رفتم
به نخجیر
برو غافل مچر در
کوهساران

نه خان دیرم نه مان
دیرم نه لنگر
چو شو آیو به خشتی
وانهم سر

مو آن رندم که نامم
بی قلندر
چو روج آیو بگردم
گرد گیتی

پریشانم پریشان
آفریدند
مرا از خاک ایشان
آفریدند

مرا نه سر نه سامان
آفریدند
پریشان خاطران رفتند
در خاک

چونی از استخوانم
نالش آیو
ز مژگان پاره‌های
آتش آیو

بی ته هر شو سرم بر
بالش آیو
شب هجران بجای
اشک چشمم

جهازم چوب و
خرواری بیارم
هنوز از روی مالک
شرمسارم

مو که چون اشتران
قانع به خارم
بدین مزد قلیل و رنج
بسیار

دلم از عهد و پیمان
بر نگرده
نشینم تا که این
دوران بگرده

سرم چون گوی در
میدان بگرده
اگر دوران به ناهلان
بمانه

ببالین خشتی و بستر
زمینه
که هر کت دوست
دیره حالش اینه

دلم از دست تو دایم
غمینه
همین جرمم که مو ته
دوست دیرم

همه فکر و خیالی ای
دل ای دل
بوینم تا چه حالی ای
دل ای دل

چرا آزرده حالی ای
دل ای دل
بساجم خنجری دل
را برآرم

بمو دایم به جنگی ای
دل ای دل
بوینم تا چه رنگی ای
دل ای دل

مگر شیر و پلنگی ای
دل ای دل
اگر دستم فتی خونت
بریجم

قدح از دست مو
افتاد و نشکست
وگر نه صد قدح
نفتاده بشکست

شب تاریک و
سنگستان و مو مست
نگهدارنده اش نیکو
نگهداشت

برانی گر بخواری از
که ترسی
دو عالم دل ته داری
از که ترسی

کشیمان ار بزاری از
که ترسی
مو با این نیمه دل از
کس نترسم

سراپایی بجز دلبر
ندونم
بغیر از ساقی کوثر
ندونم

مو آن رندم که پا از
سر ندونم
دلارامی کز او دل گیرد
آرام

زیبکر مشت خاکستر
برآره
هزاران شاخه دیگر
برآره

مرا عشقت ز جان
آذر برآره
نهال مهت از دل گر
ببرند

دل با غم خوشی دیرم
خدایا
به سینه آتشی دیرم

تن محنت کشی دیرم
خدایا
ز شوق مسکن و داد

غریبی

خدایا

بود درد مو و درمانم
از دوست
اگر قصابم از تن
واکره پوست

بود وصل مو و هجرانم
از دوست
جدا هرگز نگردد جانم
از دوست

خرم کوه و خرم
صحرا خرم دشت
بسی هند و بسی
شنند و بسی یند

خرم آنانکه این آلالیان
کشت
همان کوه و همان
صحرا همان دشت

غم عشقت بیابان
پرورم کرد

فراقت مرغ بی بال و
پریم کرد

صبوری طرفه خاکی
بر سرم کرد

بمو واجی صبوری
کن صبوری

غریبی و اسیری و
غم یار
غم یار و غم یار و
غم یار

سه درد آمو بجانم هر
سه یکبار
غریبی و اسیری چاره
دیره

منم آن آتشین دل
دیدگان تر
گدازد آتشت بر آب
شکر

تویی آن شکرین لب
یاسمین بر
از آن ترسم که در
آغوشم آبی

مثال شعله خشک وتر

خوشا آنانکه پا از سر

ندونند
سرای خالی از دلبر
ندونند

ندونند
کنشت و کعبه و
بتخانه و دیر

که سر پیوسته در پای
ته دیرند
که اندر دل تمنای ته
دیرند

خوشا آنانکه سودای
ته دیرند
بدل دیرم تمنای
کسانی

که فرزندان آدم را
همه برد
همه گویند فلان ابن
فلان مرد

الهی گردن گردون
شود خرد
یکی ناگه که زنده
شد فلانی

بکامم زهر از آن شکر
دهان بی
کنونم چون مگس بر
سر زنان بی

دلم از سوز عشق
آتش بجان بی
همان دستان که با ته
بی بگردن

هوایی غیر وصلت در
سرم نی
تمنای دگر جز دلبرم
نی

ته که دور از منی دل
در برم نی
بجانم دلبرا کز هر دو
عالم

گریبان تا بدامانم
بسوزد
همی ترسم که
ایمانم بسوزد

دگر شو شد که مو
جانم بسوزد
برای کفر زلفت ای
پریخ

ز درد و محنت آزادی
مبیناد
الهی هرگز آبادی
مبیناد

دلم بی وصل ته شادی
مبیناد
خراب آباد دل بی
مقدم تو

بنوشه جو کنارانم
تویی یار
امید روزگارنم تویی
یار

الاله کوهسارانم تویی
یار
الاله کوهساران
هفته‌ای بی

جدا از گل‌عذارم کردی
آخر
شش و پنجمی بکارم
کردی آخر

فلک زار و نزارم
کردی آخر
میان تخته‌ی نرد
محبت

کجا آواره و در خانه‌ی
کیست
اسیر نرگس مستانه‌ی
کیست

نمیدانم دلم دیوانه‌ی
کیست
نمیدونم دل سر
گشته‌ی مو

چو آن ویران که
گنجش برده باشند
که رودان عزیزش
مرده باشند

چو آن نخلم که بارش
خورده باشند
چو آن پیری همی
نالم درین دشت

پیشان روزگارم تا
کی و چند
گری سربار بارم تا
کی و چند

پسندی خوار و زارم تا
کی و چند
ته که باری ز دوشم
برنگیری

مطیع نفس و شیطانی
چه حاصل
تو قدر خود نمیدانی
چه حاصل

دلا غافل ز سبحانی
چه حاصل
بود قدر تو افزون از
ملایک

مه نو زابرویت
آزم دارد
زبان دل بذکرت
گرم دارد

خور از خورشید رویت
شرم دارد
بشهر و کوه و صحرا هر
که بینی

سرانجامت بود جا در
ته گور
بگردش موش و مار و

اگر شیری اگر ببری
اگر کور
تنت در خاک باشد

سفره گستر

عقرب و مور

عزیزا ما گرفتار دو
دردیم
نصیب کس مباد این
غم که ما راست

یکی عشق و دگر
در دهر فردیم
جمالت یک نظر
نادیده مردیم

زدل مهر تو ای مه
رفتنی نی
ولیکن شعله مهر و
محبت

غم عشقت بهر کس
گفتنی نی
میان مردمان بنهفتنی
نی

دلا اصلا نترسی از ره
دور

دلا اصلا نترسی از ته
گور

شوی بنگاه مار و
لانه‌ی مور

دلا اصلا نمیترسی که
روزی

حرامم بی ته بی آواز
بلبل
کشم در پابی گلبن
ساغر مل

حرامم بی ته بی
آلاله و گل
حرامم بی اگر بی ته
نشینم

بدل مهر مه روی ته
دیرم
ته ای هر سو نظر
سوی ته دیرم

بسر شوق سر کوی
ته دیرم
بت من کعبه‌ی من
قبله‌ی من

شو و روزان در آزارم

خدایا خسته و زارم

ازین دل
زمو بستان که بیزارم
ازین دل

ازین دل
مواز دل نالم و دل
نالد از مو

در شادی بروی ما
گشایی
که تا وینی چه سخت
بیوفایی

سراحت نشینم تا
بیایی
شود روزی بروز مو
نشینی

بتن توش و توانایی
نمانده
چرا چینم که بینایی
نمانده

شدستم پیرو برنایی
نمانده
بمو واجی برو آلاله‌ی
چین

نمی‌آید ز مو بیمار
داری
چرا تشنه است با این
آبداری

خدایا دل ز مو بستان
بزاری
نمیدونم لب لعلش
به خونم

خیالت مونس شبهای
تارم
بغیر عشق ته کاری
ندارم

بوره ای روی تو باغ
بهارم
خدا دونه که در دنیای
فانی

بدل جز ته تمنایی
ندیرم
بجز جان هیچ کالایی
ندیرم

بسر غیر ته سودایی
ندیرم
خدا دونه که در بازار
عشقت

هزار آتش بجان
افروته دیرم
هزاران مدعی را
سوته دیرم

هزاران غم بدل
اندوته دیرم
بیک آه سحر کز دل
برآرم

واته گلخن به چشمم
گلشن آیو
که واته مرده را جان
بر تن آیو

بیته گلشن به چشمم
گلخن آیو
گلم ته گلبنم ته
گلشنم ته

وصال توز عمر
جاودان به
خدا دونه که از ملک
جهان به

غم عشقت ز گنج
رایگان به
کفی از خاک کویت در
حقیقت

دل خون گشته‌ام
درمان نداره
که در هر مذهبی
ایمان نداره

سر سرگشته‌ام
سامان نداره
به کافر مذهبی دل
بسته دیرم

فغان از بخت
برگردیده‌ی مو
رود خون از دل
غم‌دیده‌ی مو

امان از اختر
شوریده‌ی مو
فلک از کینه ورزی
کی گذاره

به سرو قدت ای
زببنده رخسار
بدیاری ندارم مو سر
و کار

بروی ماهت ای ماه
ده و چار
که جز عشقت خیالی
در دلم نی

ببارش هر کسی
دستی برآرد
اگر بر جای میوه
گوهر آرد

نهالی کن سر از
باغی برآرد
برآرد باغبان از بیخ و
از بن

چو جغدی جای در
ویرانه دیره
هر آن انده که در
انبانه دیره

غمت در سینه‌ی مو
خانه دیره
فلک هم در دل تنگم
نهد باز

دل دیوانه‌ام
دیوانه‌تر شی
که آه سوته دیلان

کشم آهی که گردون
پر شرر شی
بترس از برق آه سوته

دیلان

کارگر شی

شبی ناید ز اشکم
دیده تر نی
شو و روجم رود با
نالهی زار

سرشکم جاری از
خون جگر نی
ته را از حال زار مو
خبر نی

غم و درد دل موبی
حسابه
بنازم دست و بازوی
ته صیاد

خدا دونه دل از
هجرت کبابه
بکش مرغ دلم بالله
ثوابه

بی تو تلواسه دیرم ای
نکویار

زهر در کاسه دیرم
ای نکویار

مصاحب این سه
دیرم ای نکویار

میم خون گریه ساقی
ناله مطرب

از او پرسم که این چین
است و آن چون
یکی را نان جو آلوده در
خون

اگر دستم رسد بر
چرخ گردون
یکی را میدهی صد
ناز و نعمت

چه دشت است اینکه
خونخوارش زمینه
مگر صحرای عشق
نازینه

چه باغ است اینکه
دارش آذرینه
مگر بوم و بر
سنگین دلان است

که مو آیم بدانجا از

کجا بی جای ته ای بر

همه راه
غلط گفتم غلط
استغفرالله

همه شاه
همه جا جای ته مو کور
باطن

خبر بر سرو آزادم
برد نی
کسیکه یادت از یادم
برد نی

کسیکه ره بفریادم
برد نی
همه خوبان عالم جمع
گردند

که جاری سازم از هر
دیده جوئی
که گل کارم بجایش
خار روئی

به هر شام و سحر
گریم بکوئی
مو آن بی طالعم در
باغ عالم

ز ترگس ناز در دنباله
دیری
که در سرناز چندین
ساله دیری

سمن زلفا بری چون
لاله دیری
از آن رو سه بمهرم
بر نیاری

ز جور یار و چرخ پیر
نالِم
گهی چون شیر در
زنجیر نالِم

شبی نالِم شبی
شبگیر نالِم
گهی همچون پلنگ
تیر خورده

به میزان و صراطم
ماجرا بی
وای آنساعت که
نوبت زان ما بی

وای آن روزی که
قاضی مان خدا بی
بنوبت میروند پیر و
جوانان

گل است آندل که
مهر تو نورزه
بیک عالم گریبان
وابیرزه

دل ارمهرت نورزه بر
چه ارزه
گریبانی که از عشقت
شود چاک

دو ابرویت بناز آمیته
دیری
بسی هاروت دل
آویته دیری

برویت از حیا خوی
ریته دیری
به سحر دیده در چاه
زنخدان

زمژگانم روان خون
جگر بی
کجا از سوته دیلانت
خبر بی

ز آهم هفت گردون پر
شرر بی
ته که هرگز دلت از
غم نسوجه

ز آهم هفت چرخ
آلاره گیره
که گیتی سر بسر
سیلابه گیره

سحرگاهان که اشکم
لاره گیره
چنان از دیده ریزم
اشک خونین

چمن پر سبزه
صحرا لاله زاره
که دنیای دنی بی
اعتباره

عزیزان موسم جوش
بهاره
دمی فرصت غنیمت
دان درین فصل

مرا وصل آموه و
هجران چه حاصل
سر سوته کله یاران
چه حاصل

مرا درد آموه و
درمان چه حاصل
بسوته بی گل و آلاره
بی سر

ز آه و ناله‌ی خود در
فغانم
کند فریاد مغز
استخوانم

دلا از دست تنهایی
بجانم
شبان تار از درد
جدایی

نه از آموزش استاد
دیرم
خراب آباد دل آباد
دیرم

غم عشق تو مادر زاد
دیرم
بدان شادم که از یمن
غم تو

دل ریشم ز دردت
ریشتر کن
بجانم صد هزاران

الهی سوز عشقت
بیشتر کن
ازین غم گر دمی

فارغ نشینم

نیشتر کن

غمم بیحد و دردم
بی شماره
خداوندا ندونه ناصح
مو

فغان کاین درد مو
درمان نداره
که فریاد دلم
بی اختیاره

عزیزان از غم و درد
جدایی
بدرد غربت و هجرم
گرفتار

به چشمانم نمانده
روشنایی
نه یار و همدمی نه
آشنایی

نصیب کس مبو درد
دل مو

که بسپاره غم
بی حاصل مو

که دارد مشکلی چون
مشکل مو

کسی بو از غم و
دردم خبردار

سخنهای خوشش تاج
سرم بی
همان بهتر که دلبر در
برم بی

به لامردم مکان
دلبرم بی
اگر شاهم ببخشد
ملک شیراز

کز او گرم است بازار
محبت
زیود محنت و تار
محبت

دلی دیرم خریدار
محبت
لباسی دوختم بر
قامت دل

تن و جانی بجز

خوشا آنانکه تن از جان

جانان ندانند
بدرد خویشتن
درمان ندانند

ندانند
بدردش خو گزند
سالان و ماهان

بجز آزار مو کاری
نداره
بدرد هجرت اینش
روزگاره

دل مو بیتو زار و بی
قراره
زند دستان بسر چون
طفل بدخو

بوره آه سحر از مو
بیاموز
مو از بهر دل آرامم
شو و روز

بوره بلبل بنالیم از
سر سوز
تو از بهر گلی ده روز
نالی

تو یار بیکسان مو
مانده بیکس
خدا یار مو چه حاجت
کس

خداوندا بفریاد دلم
رس
همه گویند طاهر
کس نداره

ز دستم شیشه‌ی
ناموس بر سنگ
که در دامان دلبر برزنم
چنگ

دلی دیرم ولی
دیوانه و دنگ
ازین دیوانگی
روزی برآیم

چو مو دلها پر از درد
چه سازم
همواز طالعم زرد چه
سازم

همه عالم پر از کرد
چه سازم
بکشتم سنبلی دامان
الوند

بطرف سبزه و آب
روان شرم
وایم مست و
بسیرالایان شرم

قدح بر گیرم و سیر
گلان شرم
دو سه جامی ز نم با
شادکامی

زلاله داغ بر دل بیش
دیرم
من شرمنده سر در
پیش دیرم

مو از جور بتان دل
ریش دیرم
چو فردا نامه خوانان
نامه خوانند

واتم آلالیا کی چینمت
بار
درخت دوستی دیر
آورد بار

دیم آلاله‌ای در دامن
خار
بگفتا باغبان معذور
میدار

ندونه در سفر یا در
حضر بی
پی لیلی دوان با
چشم تر بی

خوشا آندل که از خود
بیخبر بی
بکوه و دشت و صحرا
همچو مجنون

بهرجان سوز هجر
افروتنی بی
اگر شاه و گدایی
دوتنی بی

همه دل ز آتش غم
سوتنی بی
که از دست اجل بر
تن قبایی

مرکب گیرم از خون
رگانم
نویسم بهر یار
مهربانم

قلم بتراشم از هر
استخوانم
بگیرم کاغذی از
پرده‌ی دل

که تا دامان محشر
بایدم سوخت
که خیاط اجل
میایدش دوخت

محبت آتشی در
جانم افروخت
عجب پیراهنی بهرم
بریدی

ته دانی حاجتم را مو چه
واجم
وگر محروم سازی مو
چه ساجم

الهی ار بواجم ور
نواجم
اگر بنوازیم حاجت
روا بی

مو آن محنت نصیب
سخت جانم
که چون بادی وزد هر

مو آن دلدادهی بی
خانمانم
مو آن سرگشته

سو دوانم

خارم در بیابان

غم و سوز و گدازم با
که واجم
دگر راز و نیازم با
که واجم

نمیدانم که رازم با که
واجم
چه واجم هر که دونه
میکره فاش

ز وصلت بی نوا چند
آیم و شم
نترسی از خدا چند آیم
و شم

سر کویت بتا چند
آیم و شم
بکویت تا ببیند دیده
رویت

بوره لیلی و مجنونی
بسازیم

بوره کز دیده جیحونی
بسازیم

بوره کز نو فریدونی
بسازیم

فریدون عزیزم رفتی
از دست

باشک دیدگانم دادم
آبش
گل از مو دیگری
گیرد گلابش

گلی که خود بدادم
پیچ و تابش
درین گلشن خدایا کی
روا بی

در آن آتش دل و جان
سوته دیرم
بمژگان خاک پایش
روته دیرم

ز عشقت آتشی در
بوته دیرم
سگت ار پا نهد بر
چشمم ایدوست

فلک را جمله سر تا پا

به آهی گنبد خضرا

بسو جم
چه فرمایی بساجی یا
بسو جم

بسو جم
بسو جم ار نه کارم را
بساجی

اگر چشمم بدوزی
دوته خواهم
گلی هم رنگ و
همبوی ته خواهم

اگر جسمم بسوزی
سوته خواهم
اگر باغم بری تا گل
بچینم

که لاله سر بر آره مو
بچینم
نگار بیوفا چون مو
گزینم

سر کوه بلند چندان
نشینم
الاله بیوفا بی بیوفا
بی

جگر پر سوز و پر درد
آیم و شم
موتا کی با رخ زرد
آیم و شم

ز وصلت تا بکی فرد
آیم و شم
بموگوئی که در کویم
نیایی

گل و سنبل ز رخسار
ته چینم
جمالت ای نگار
نازینم

خوشا روزی که دیدار
ته وینم
بیا بنشین که تا وینم
شو و روز

وجودم آتشینه چون
تنالم
چو مرگم در کمینه
چون تنالم

دلم زار و حزینه چون
تنالم
بمو واجن که طاهر
چند نالی

گلستان آذرستان
بچشمم
همه خواب پریشان
بچشمم

بیته گلشن چو زندان
بچشمم
بیته آرام و عمر و
زندگانی

بروز از درد و غم
بیچاره هستم
مویم که در جهان
آواره هستم

بشو یاد تو ای مه
پاره هستم
تو داری در مقام
خود قراری

فلک بر گردنم زنجیر
دارد
که غربت خاک
دامنگیر دارد

غربی بس مرا
دلگیر دارد
فلک از گردنم زنجیر
بردار

هزاران دل چو ما پا
بست دیره
چو شعر مو بلند و
بست دیره

هر آن دلبر که چشم
مست دیره
میان عاشقان آن ماه
سیما

قدر سری ز زلف
مشگبارش
نکویان جهان آئینه
دارش

قضا رمزی ز چشمان
خمارش
مه و مهر آیتی ز
آنروی زیبا

گذشته عمرم از نو
بر سر آیو
بره باشد که یارم از
در آیو

شبی کان نازنینم در
بر آیو
همه شو دیده‌ی مو تا
سحرگاه

گذرگاه تو بر اوج فلک
بی
خوشا آنکس که بارش
کمترک بی

دلا راهت پر از خار و
خسک بی
شب تار و بیابان دور
منزل

زری چون جان مو در
بوته‌ای نی
که یار سوته دل جز
سوته‌ای نی

دلی چون مو بغم
اندوته ای نی
بجز شمعم ببالین
همدمی نه

دل آشفته‌ام زیر و
زیر بی
چو آه سوته جانان پر
شرر بی

شیم از روز و روز از
شو بتر بی
شو و روز از فراق
نالهی مو

بجانم تیر عشقت
دوته‌تر بی
هر آن نزدیک خور بی
سوته‌تر بی

خور آئین چهره‌ات
افروته‌تر بی
چرا خال رخت دونی
سیاهه

که هر یاری گرفتم
بیوفا بی
که در هر منزلی صد
آشنا بی

صفا هونم صفا هونم
چه جابی
بشم یکسر بتازم تا به
شیراز

چو گل پرورده‌ی باد
بهارى
بجان او ندارم
اختیاری

بمو واجی چرا ته
بیقراری
چرا گردی بکوه و
دشت و صحرا

لانه در کوه دارم
سایبانی
بچنگ خود کرم

مو آن باز سفیدم
همدانی
ببال خود پرم کوهان

بکوهان

نخجیر بانی

عزیزا مردی از نامرد

نایو

حقیقت بشنو از پور

فریدون

فغان و ناله از بیدرد

نایو

که شعله از تنور

سرد نایو

بدام دلبری دل مبتلا

بی

درین ویرانه دل جز

خون ندیدم

که هجرانش بلا

وصلش بلا بی

نه دل گویی که دشت

کربلا بی

دل دیوانه‌ام دیوانه‌تر

شی

خرابه خانه‌ام

ویرانه‌تر شی

که آه سوته دیلان
کارگر شی

کشم آهی که گردون
را بسوجم

چو مو خونین دلی در
دهر کم بی
دل بیچارهی مو کوه غم
بی

قدم دایم زبار غصه
خم بی
زغم یکدم مو
آزادی ندیرم

گل امروز مو فردا
خزان بی
بما واجن که اینت
خانمان بی

جهان خوان و خلاق
میهمان بی
سیه چالی که نامش
را نهند گور

بدامان اشک چشمم

سحرگان که بلبل بر

گل گل آيو
که هر سوته دلی در
غلغل آيو

گل آيو
روم در پای گل
افغان کنم سر

زمان وصل یاران
هفته‌ای بی
که گل در لاله زاران
هفته‌ای بی

گلان فصل بهاران
هفته‌ای بی
غنیمت دان وصال
لاله رویان

دمی با ساقی کوثر
نشینم
در آن گلشن گل
شادی بچینم

شبی خواهم که
پیغمبر ببینم
بگیرم در بغل قبر
رضا را

همیشه زهر غم در
شیشه دیرم
فغان و آه و زاری
پیشه دیرم

زهجرانت هزار
اندیشه دیرم
ز نا سازی بخت و
گردش چرخ

مکن منعم گرفتار
دلستم
که من وامانده‌ی این
قافلستم

بروی دلبری گر
مایلستم
خدا را ساریان
آهسته میران

سرشک از دیده بارانم
شو و روز
همیدانم که نالانم شو
و روز

بی ته سر در بیابانم
شو و روز
نه بیمارم که جایم
میکری درد

شوان بیداری و
فریاد و زاری
ته از سنگین دلی
پروا نداری

همه روزم فغان و
بیقراری
بمو سوجه دل هر دور
و نزدیک

شرار آه پر آذر نبینی
که از مو مشت
خاکستر نبینی

بمیرم تا ته چشم تر
نبینی
چنانم آتش عشقت
بسوجه

ببالینم نهند خشت و
گل و سنگ
نه دست آنکه با
موران کنم جنگ

وای آن روجی که در
قبرم نهند تنگ
نه پای آنکه بگریزم ز
ماران

سر شگم بیخود از
چشم تر آيو
که عمرم در غریبی
بر سر آيو

بدل چون یادم از بوم
و بر آيو
از آن ترسم من بر
گشته دوران

هزاران ناله و فریاد
دیرم
چگونه خاطر خود
شاد دیرم

ز دست چرخ گردون
داد دیرم
نشنید دستانم با خس
و خار

درین ره روشنایی
کمترک بی
بیفکن تا که بارت
کمترک بی

دلا راه تو پر خار و
خسک بی
گر از دستت بر آید
پوست از تن

زده آئینه هر نام بر سنگ	دلی دیرم چو مو دیوانه و دنگ
هر آن یارش تویی چه نام و چه تنگ	بمو واجند که بی نام و تنگی

دلم جز شوق ته در سر نداره	سرم بالین تنم بستر نداره
الهی سر ز بالین بر نداره	نهد دور از ته هر کس سر ببالین

درازی دو زلفانت مرا کشت	سیاهی دو چشمانت مرا کشت
خم ابرو و مژگانت	به قلم حاجت تیر و

مرا کشت

کمان نیست

جنون سری ز سودای
ته باشد
که پنهان در تماشای
ته باشد

بلا رمزی ز بالای ته
باشد
بصورت آفرینم این
گمان بی

همه پیدا و پنهانم ته
دیری
همیدانم که درمانم
ته دیری

نگارینا دل و جانم ته
دیری
نمیدانم که این درد از
که دیرم

که در هر ملک و هر
شهری غریبم

مو آن محنت کش
حسرت نصیبم

بوینی مرده از
هجر حبیبم

نه بو روزی که آیی بر
سر من

به اغیاری سر و کاری
ندیرم
که اصلا روی بازاری
ندیرم

بغیر ته دگر یاری
ندیرم
بدکان ته آن کاسد
متاعم

بوره یارا که سلطانم
تویی تو
بوره بوره که ایمانم
تویی تو

بوره جانا که جانانم
تویی تو
ته دونی خود که مو
جز تو ندونم

دلم میل گل روی ته

سرم سودای گیسوی

دیره
نظر بر طاق ابروی
ته دیره

ته دیره
اگر چشمم بماه نو
کره میل

وگر غم اندکی بودی
چه بودی
ازین هر دو یکی بودی
چه بودی

اگر دردم یکی بودی
چه بودی
به بالینم طیبی یا
حبیبی

بدستی جام و دستی
شیشه دیرم
من از حوا و آدم
ریشه دیرم

مو آن رندم که
عصیان پیشه دیرم
اگر تو بیگناهی رو
ملک شو

گرم درتش بسوزانی
ته دانی
همی واجم خدا جانی
ته دانی

گرم خوانی ورم رانی
ته دانی
ورم بر سر زنی الوند
و میمند

بچشمان سرمه ریز
ما کجایی
دم رفتن عزیز ما
کجایی

نگار تازه خیز ما
کجایی
نفس بر سینه‌ی
طاهر رسیده

که یکسر مهربانی
دردسر بی
دل لیلی از آن
شوریده تر بی

چه خوش بی مهربانی
هر دو سر بی
اگر مجنون دل
شوریده‌ای داشت

در آتش گر بسوزند
استخوانم
نگیرم دل زیار
مهربانم

به خنجر گر بر آرند
دیدگانم
اگر بر ناخانم نی
بکوبند

که هر سوته دلی
حالش همین بی
بیته شامم چنان
روزم چنین بی

من آن شمعم که
اشکم آتشین بی
همه شب گریم و نالم
همه روز

شده کون و مکان از
قدرتت حی
بیک کن خلقت هر دو
جهان طی

تو آری روز روشن را
شب از پی
حقیقت بشنو از
طاهر که گردید

دو زلفانت حمایل
کن بوره پیش
بگو راه خدا دادم
بدرویش

شب تار است و
گرگان میزنند میش
از آن کنج لب ت بوسی
بموده

چو کشتی بر لب دریا
نشسته
صدا چون میدهد تار
گسسته

دلی دیرم چو مرغ پا
شکسته
تو گویی طاهرا چون
تار بنواز

که جام شرک و خود
بینی شکستم
محمد را کمینه
چاکرستم

مو آن دل داده یکتا
پرستم
منم طاهر که در
بزم محبت

دلت همچون دل مو
غرق خون شی
یقین دانم کزین غم
سرنگون شی

الهی ای فلک چون
مو زبون شی
اگر یک لحظه ام بی
غم بوینی

چو شمع آتش بجان و
دیده تر بی
که تا روزی ترا بر مو
گذر بی

مدامم دل پر از
خون جگر بی
نشینم بر سر راهت
شو و روز

ندانستم که می‌افتم
بچاهی
ندانستم رفیق نیمه

بنادانی گرفتم کوره
راهی
بدل گفتم رفیقی تا به

راهی

منزل

بپوشم جوشن و بر
سر نهم تاج
اگر دارم کشند مانند
حلاج

من آن رندم که گیرم
از شهان باج
فرو ناید سر مردان به
نامرد

هزاران دل اسیر
کاکلت بی
زخارا سخت تر گویا
دلت بی

زمشک تر سیه تر
سنبلت بی
زآه و ناله تاثیری
ندیدم

که هجران چون کند با
روزگارت

نپرسی حال یار
دلفکارت

هزارت عاشق با مو
چه کارت

ته که روز و شوان
در یاد مویی

که ماه رویت آیو
در کنارم
گذاری تا بکی در
انتظارم

همه شو تا سحر اختر
شمارم
شوان گوشم بدر
چشمم براهت

گرفته ظلمتش لیل و
نهارو
که تا وینم جمال هشت
و چارو

شبی دیرم ز هجرت
تار تارو
خداوندا دلم را
روشنی ده

سرم سودای گیسوی

دلم میل گل روی ته

ته دیره
نظر بر طاق ابروی ته
دیره

دیره
اگر چشمم بماه نو
کره میل

بنفشه جو کناران
هفته‌ای بی
وفای گل‌عذاران
هفته‌ای بی

الاله کوهساران هفته
ای بی
منادی میکره شهرو
به شهرو

گنه چشمان کره دل
مبتلا بی
چه داند دل که خوبان
در کجایی

الهی دل بلا بی دل
بلا بی
اگر چشمان نکردی
دیده بانی

سخنها واکریم غم
وانماییم
هر آن سوته تریم وزین
تر آئیم

بیا سوته دلان
گردهم آئیم
ترازو آوریم غمها
بسنجیم

ته کت زبنده بالا
دلربایی
بمو واجی که
سرگردان چرایی

ته کت نازنده چشمان
سرمه سایه
ته کت مشکین دو
گیسو در قفایی

گل غم قسمت
دامان ما بی
همه گویا نصیب جان
ما بی

جهان بی وفا زندان ما
بی
غم یعقوب و
محنت‌های ایوب

شو هجران و روز
غم سر آيو
همی و اجم که
جایش دلبر آيو

خوش آن ساعت که
يار از در آيو
زدل بيرون کنم جانرا
بصد شوق

که دايم چشم بختم پر
نمک بی
پياپی سيل اشکم تا
سمک بی

ز شور انگیزی چرخ و
فلک بی
دمادم دود آهم تا
سما بی

همیشه با دل خرم
نشینند
که گستاخانه آیند و
ته بینند

خوشا آنان که با ته
همنشینند
همین بی رسم عشق و
عشقبازی

دلش از درد هجران
ریشتر بی
بجانم صد هزاران
نیشتر بی

هر آنکس با تو قریبش
بیشتر بی
اگر یکبار چشمانت
بوینم

براهت تا سحر در
انتظارم
زدیده اشک چون
باران ببارم

شوان استارگان
یک یک شمارم
پس از نیمه شوان که
ته نیایی

نه حرفی وانویسند و
نه خوانند
ازین گو گل روند آهو
چرانند

خوشا آنانکه هر از بر
ندانند
چو مجنون سر نهند
اندر بیابان

حدیث از بیش و از
کم واتشان بی
هر آن گوهر که وینم
واتشان بی

سخن از هر چه واجم
واتشان بی
بدریا گر روم گوهر
بر آرم

سخنها می‌کرم سودش
نمی‌بو
در آتش می‌نهم
دودش نمی‌بو

دلی دیرم که
بهبودش نمی‌بو
بیادش میدهم نش
میبرد باد

بدین بیخانمانی
واکیان شم
ته که از در برانی

خدایا واکیان شم
واکیان شم
همه از در برانند

واکیان شم

سوته آیم

بهر لاله هزاران
بلبلی بی
مبو کز مو بتر سوز
دلی بی

بهار آیو به هر شاخی
گلی بی
بهر مرزی نیارم پا
نهادن

سرشک سرخ و روی
زرد مو بین
همه برجان غم پرورد
مو بین

بیا جانا دل پردرد
مو بین
غم مهجوری و درد
صبوری

ز رنگ روی تو دلخونم
ای گل

ز بوی زلف تو
مفتونم ای گل

تو چون لیلی و من
مجنونم ای گل

من عاشق
ز عشقت بیقرارم

جوانی هم بهاری بود و
بگذشت
دمی که گلرخان آیند
به گلگشت

بهار آیو به صحرا و
در و دشت
سر قبر جوانان لاله
رویه

کند فریاد مرگ اندر
کمینه
در آخر منزلت زیر
زمینه

اگر شاهین بچرخ
هشتمینه
اگر صد سال در دنیا
بمانی

غمی دیرم که هرگز

دلی دیرم دمی بیغم

کم نمی‌بو
که یار بیوفا همدم
نمی‌بو

نمی‌بو
خطی دیرم موازی
خوبان عالم

وای ازین دل که
آزارد مدامم
نچیده دانه اندازد
بدامم

وای ازین دل که نی
هرگز بکامم
وای ازین دل که چون
مرغان وحشی

مو که دردم سبکباری
ندیره
چه خوابست اینکه
بیداری ندیره

مو که یارم سر یاری
ندیره
همه واجن که یارت
خواب نازه

گهی نالان گهی
گریان چرایم
ندانم مو که بیدرمان
چرایم

نمیدانم که سرگردان
چرایم
همه دردی بدوران
یافت درمان

بچشمان اشکم از
خون جگر بی
دلش پر غصه جاننش
پر شرر بی

دل از دست غمت
زیر و زیر بی
هران یاری چو مو
پرناز دیره

که دامان بر جهان
افشانندی بی
دلا یا ویلنا هم خوانندی
بی

بدنیای دنی کی
مانندی بی
همی لا تقنطوا
خوانی عزیزا

بغیر از معصیت چیزی
ندیدی
ز ما بگذر شتر دیدی
ندیدی

از آن روزیکه ما را
آفریدی
خداوندا بحق هشت و
چارت

شکسته پر و بالم
چون تنالم
تو آیی در خیالم چون
تنالم

مو که آشفته حالم
چون تنالم
همه گویند فلانی چند
نالی

به بختم گریه و زاری
گره دل
که از جان و دلت
یاری گره دل

بشم و اشم که تا
یاری گره دل
بگردی و نجوئی یار
دیگر

صفابخش جمال
گلرخان بی
که بر هر بنده او روزی
رسان بی

خدایی که مکانش
لامکان بی
پدید آرنده‌ی روز و
شب و خلق

نهال قامتش نخلی
است نویر
چو بلبل ناله و افغان
برآور

گلش در زیر سنبلی
سایه پرور
ز عشق آن گل رعنا
همه شب

تن سالم زیمارش
خبر نی
که آزاد از گرفتارش
خبر نی

دل شاد از دل زارش
خبر نی
نه تقصیره که این
رسم قدیمه

روان بی درد عشق
افسرده اولی
که گل بی عشق حق
پژمرده اولی

دل ار عشقت نداره
مرده اولی
سحر بلبل زند در
گلشن آواز

همه زیبا به چشم
دیگران بی
سرافراز همه آلالیان
بی

هزاران لاله و گل در
جهان بی
آلاله‌ی مو به زیبایی
درین باغ

خمار آلوده با جامی
بسازد
ریاضت کش ببادامی

دل عاشق به پیغامی
بسازد
مرا کیفیت چشم تو

کافیست

بسازد

هر آن باغی که نخلش
سر بدر بی
بباید کندنش از بیخ و
از بن

مدامش باغبون
خونین جگر بی
اگر بارش همه لعل
و گهر بی

ببندم شال و
میپوشم قدک را
بگردم آب دریاها
سراسر

بنازم گردش چرخ و
فلک را
بشویم هر دو دست
بی نمک را

اگر دل دلبر و دلبر
کدام است

وگر دلبر دل و دلرا چه
نام است

ندونم دل که و دلبر
کدام است

دل و دلبر بهم آمیته
وینم

هوای دیگری اندر
سرم نیست
تمنای دگر جز دلبرم
نیست

ته دوری از برم دل در
برم نیست
بجان دلبرم کز هر دو
عالم

اجل قصدم کره و
شیر ژیونست
تم و مرگ جنگیدن
ندونست

شیرمردی بدم دلم
چه دونست
ز موشیر ژیان پرهیز
می کرد

که تن از بهر موران

نفس شومم بدنیا بهر

پرورانست
هرزه بورم بمیدان
جهانست

آن است
ندونستم که شرط
بندگی چیست

که این درد دل تو بی
علاج
همین این جون تو که
بی رواجه

قضا پیوسته در
گوشم بواجه
اگر گوهر بی
خواهون نداری

باغبانان دو دست از
گل بدارید
بیخ گل بر کنید و خار
بکارید

لاله کاران دگر لاله
مکارید
اگر عهد گلان این بو
که دیدم

گلم واچید و خوابم
را زیان کرد
هزاران خار بر گل
پاسبان کرد

شوانم خواب در مرز
گلان کرد
باغبان دید که مو گل
دوست دیرم

چنان گیجم که کافر
هم موی ناد
شمع و پروانه را
پرویج میداد

گیج و ویجم که کافر
گیج میراد
بر این آئین که مورا
جان و دل داد

دلم تنگه شبی با مو
بسر بر
به جای گل زخم مو
دست بر سر

دمی بوره بوین حال
ته دلبر
ته گل بر سر زنی ای
نو گل مو

طبیبم آورید دردم
کرید چار
کره در مون دردم را
بناچار

دلم زار و دلم زار و
دلم زار
طبیبم چون بوینه بر
موی زار

سرشک از دیده بارانم
شو و روز
همیدونم که نالونم شو
و روز

مو که سر در بیابانم
شو و روز
نه تب دیرم نه جایم
میکند درد

به این بی خانمانی
برکیاشم
ته از در گر برونی
برکیاشم

به این بی آشنایی
برکیاشم
همه گر مو برونند
واته آیم

مو آن محنت نصیب
سخت جانم
که هر بادی وزد
پیشش دوانم

مو آن آزرده‌ی بی
خانمانم
مو آن سرگشته
خارم در بیابون

زدست یار بی پروا
بنالیم
اگر بلبل ناله ما
بنالیم

بوره سوته دلان با ما
بنالیم
بنشینیم با بلبل شیدا به
گلشن

گل و سنبل به دیدار
تو چینم
که تا سیرت بوینم
نازینم

بوره روزی که دیدار ته
وینم
بوره بنشین برم سالان
و ماهان

نوید وصل تو تا
نشنوستم
بجز اندوه و خواری
ندروستم

به عشقت ای دلارا
نگروستم
بدل تخم وفایت
کشتم آخر

کمند عنبرین تار ته
وینم
مگر آن دم که
رخسار ته وینم

خوش آنساعت که
دیدار ته وینم
نوبه خرمی هرگز دل
مو

کسی خواهد که
پیغامش رسونم
که دیداری بدیدارش

دلم دور است و
احوالش ندونم
خداوندا ز مرگم

مهلتی ده

رسونم

بوره یکدم بنالیم و

بسوجیم

ته بلبل حاش لله

مثل مونی

از آنرویی که هر دو

تیره روجیم

نبو جز درد و غم یک

عمر روجیم

دلم دردین و نالین

چه واجم

بگردیدم به هفتاد و

دو ملت

رخم گردین و خاکین

چه واجم

بصد مذهب منادین چه

واجم

از آن انگشت نمای

روزگارم

که دور افتاده از یار

و دیارم

بجز بر سرزدن چاره
ندارم

ندونم قصد جان
کردن بناحق

که گریان در ته سنگ
مزارم
سرا پا شور دارم شر
ندارم

از آن دلخسته و سینه
فگارم
بواجندم که ته شوری
نداری

کسی واقف نبو از درد
و سوزم
به سوز مو نبو کافر به
روزم

بدل درد غمت باقی
هنوزم
نبو یک بلبل سوته
به گلشن

بهر گردش زند آتش

فلک کی بشنود آه و

بجانم
بکام دل نگرده
آسمانم

فغانم
یک عمری بگذرانم با
غم و درد

وامو پر بد مکه که
دردمندم
چو رشته مو
بسامانت ببندم

نذونی ای فلک که
مستمندم
بیک گردش که
میکردی ببینی

ز جور ت در گدازه
استخوانم
که آهم تیر بو ناله
کمانم

کنون داری نظر گو
واکیانم
بکه اندیشه‌ای بیداد
پیشه

ندونم در سفر یا در
حضر بیم
همین ذونم که عمری
در بدر بیم

ز حال خویشتن مو
بیخبر بیم
فغان از دست تو ای
بیمروت

مو در گلخن به
خاکستر نشینم
چو دیده واکرم جز
ته نوینم

گلستان جای تو ای
نازنینم
چه در گلشن چه در
گلخن چه صحرا

کافر مگر منی آبش
بدارم
دو صد داغ دل از
آلاله دارم

کافر مگر منی آلاله
کارم
کافر مگر منی نامش
برم نام

مگر مو لوک مست
سر قطارم
فزودی هر زمان باری
ببارم

غم عالم همه کردی
ببارم
مهارم کردی و دادی
به ناکس

هزاران ملک عقبی گر
بدارم
که بی روی تو آنرا گر
بدارم

هزاران ملک دنیا گر
بدارم
بوره ته دلبرم تا با ته
واجم

به آب دیدگان
کشتی برانم
درین دریای بی
پایان بمانم

تو خود گفتی که مو
ملاح مانم
همی ترسم که کشتی
غرق وابو

زدی بر خمره‌ی نیلی
لباسم
بکن آخر ازین دنیا
اساسم

فلک بر هم زدی آخر
اساسم
اگر داری برات از
قصد جانم

چرا از نازنینم دور
باشم
چرا از دود محنت
کور باشم

مو که مست از می
انگور باشم
مو که از آتشت گرمی
نوینم

به سینه اش خنجری تا
دسته وینم
سحر آیم مزارش بسته
وینم

الهی دشمنت را
خسته وینم
سر شو آیم
احوالش بپرسم

همه خونی همه خونی
همه خون
چو مجنونی چو مجنونی
چو مجنون

دلا خونی دلا خونی
دلا خون
ز بهر لیلی سیمین
عذاری

نشینن هر دو پا
پیچن به دامان
بیاد روی دلداران
مدامان

خوشا آنان نه سر
دارند نه سامان
شو و روزان صبوری
پیش گیرن

مو آئین کس مبو در
دین و آئین
مو آئین بی مو آئین

بعالم کس مبادا چون
من آئین
هر آنکو حال موش

بی مو آئین

باور نمیبو

مکه کاری کز آن
گردی پشیمان
باشه روزی که گل
چینیم بدامان

بوره ای دل بوره
باری بشیمان
یه دو روزی بناکامی
سرآریم

اندرون دلم خون
کشته پالان
همه قولان ته بالان
بالان

دلم از دست ته نالانه
نالان
هزاران قول با ما
بیش کردی

گربیان بلرزان وا ته
لرزان

ته سر ورزان مو
سودای ته ورزان

هران وینان احوال
ته پرسان

کفن در کردنم صحرای
محشر

ازو کو التجا وا که
بریمان
نداره تاب این سام
نریمان

زیاد خود بیا پروا
کریمان
کیه این تاب داره تا
مو دارم

بکشیم دست از خوان
لیمان
که بر خوانش نظر
دارند کریمان

بوره منت بریم ما از
کریمان
کریمان دست در
خوان کریمی

ز کردارت نبی یک جو

زدست مو کشیدی

پشیمان
که تا از وی رسد کارم
بسامان

باز دامان
روم آخر بدامانی
زنم دست

زدلتنگی بوم راضی
بمردن
ندانم عرض حالم
واته کردن

دلم تنگ ندانم صبر
کردن
ز شرم روی ته مو در
حجابم

آنکه بر گشته سامانه
منم من
آنکه روزش چو
شامانه منم و من

آنکه بی خان و بی
مانه منم من
آنکه شادمان به انده
میگره روز

کاروانی بوینم تا
بشیمان
به هرزه کوله باری
میکشیمان

پشیمانم پشیمانم
پشیمان
کهن دنیا بهیچ کسی
نمانده

چراگاه مو بی سر
بشن کوهان
مو آن تیغم که یزدان
کرده سوهان

مو آن اسپید بازم
سینه سوهان
همه تیغی به سوهان
میکن تیز

ویا نالم زغم چون
مستمندان
مدام آیم بگلزار تو
خندان

برندم همچو یوسف
گر بزندان
اگر صد باغبان
خصمی نماید

عیار قلب خالص بوته
دونو
که قدر سوته دل
دلسوته دونو

نوای ناله غم اندوته
دونو
بوره سوته دلان
واهم بنالیم

غمی دارم که پایانش
نمیبو
بوین دردی که
درمانش نمیبو

سری دارم که
سامانش نمیبو
اگر باور نداری سوی
من آی

بسلطان عرب جانم
تویی تو
همی دونم که درمانم
تویی تو

به والله که جانانم
تویی تو
نمیدونم که چونم یا
که چندم

چه غم کنده ببو بیخ
و بن مو
ته ای امروز دل
تازه کن مو

بهارم بی خزان ای
گلبن مو
برس ای سوته دل
یکدم به دردم

بجز خونابه اش نه
حاصل مو
چه پروایی کره اینجا
دل مو

نیا مطلق بکارم این
دل مو
داره در موسم گل
جوش سودا

سر پل صراطم
ماجرا بو
وای از آندم که نوبت
زان ما بو

وای از روزی که
قاضیمان خدا بو
بنوبت بگذرند پیر و
جوانان

بعالم همچو مو
دیوانه‌ای نه
من دیوانه را
ویرانه‌ایی نه

چو مو یک سوته دل
پروانه‌ای نه
همه مارون و مورون
لانه دیرن

وگرنه در جهان
بسیار یاره
چو مو بلبل به
گلزارت هزاره

مورا ای دلبر مو با ته
کاره
کجا پروای چون مو
سوته دیری

شوانم جا و روزانم
خورش نه
تنی دیرم که پروای

درین بوم و برانم
پرورش نه
سری دیرم که مغزی

سرش نه

اندرو نه

ندونی درد دل ای
بیوفا ته
ته ذونی با دل و دل
ذونه با ته

مو را درد دلم خو
کرده واته
بوره مو سوته دل
واته سپارم

بدس هرگز نگیرم
جام بی ته
ندارم یک نفس آرام
بی ته

بدنیا مو نوینم کام بی
ته
بلرزم روز و شو چون
بید مجنون

بیاد روی پر نور گلانه

سحرگاهان فغان
بلبلانه

اثر در ناله‌ی سوته
دلانه

ز آه مو فلک آخر
خدرکه

بدرد سوز غم
اندوته‌ای نه
که این زخم دلم لو
سوته‌ای نه

بدنیا مثل مو دل
سوته‌ای نه
چسان بندم ره سیل
دو دیده

بدل پیوسته بی‌درد و
غم ته
خم قدم از آن پیچ و
خم ته

دل مو دایم اندر ماتم
ته
چه پرسى که چرا
قدت ببوخم

سرم در رهن تیغ

زغم جان در تنم در

آبداره
دل مو تاب این
سودا نداره

گیر و داره
ندارم اختیاری از چه
جوشش

که سنگ از آسمون
انداتنی نه
کسیس یارم که
ترکش واتنی نه

به کس درد دل مو
واتنی نه
بمو واجن که ترک
یار خود که

بجای جوهری جوهر
نگیره
نبی ناسوته آذر در
نگیره

دل مو غیرته دلبر
نگیره
دل مو سوته و مهر
ته آذر

خودم جلاد و بیجونم
که کرده
بینم عشق بر جونم
چه کرده

نذونم لوت و عریانم
که کرده
بده خنجر که تا سینه
کنم چاک

کلاه عقلم از سر وا
کنی ته
نظر او را سوی
صحرا کنی ته

دو چشمم را ته خون
پالا کنی ته
اگر لیلی پهرسه حال
مجنون

نه در دل فکر بهبودی
نه بودی
که هر چشمم
هزارون زنده رودی

مورا نه فکر
سودایی نه سودی
نخواهم جو کنار و
چشمه سارون

درد دلم ز بودردا بتر
بی
درمان درد ما خود بی
اثر بی

شوم از شام یلدا
تیره تر بی
همه دردا رسن آخر
بدرمون

دگر رویی نه رنگش
بی نه بویی
بجز بدنامی و
بی آبرویی

پی مرگ نکویان گل
نرویی
ز خود رو هیچ حاصل
برنخیزد

که باشد همدم مو
لاله رویی
دگر در کوهساران گل
نرویی

به جز این مو ندارم
آرزویی
اگر درد دلم واجم به
کوهان

هر که دردی نداره
مردن اولی
ذره ذره به آتش
سوتن اولی

دل بی عشق را
افسردن اولی
تنی که نیست ثابت در
ره عشق

که در دیوان عشاق
بخونی
ز تو زیرا که بحر
بیکرونی

من دل سوته را لایق
ندونی
هزارون بارم از خونی
ببو کم

ازین گردش که داری
برنگردی
بدین عادت که داری
کی ته مردی

یقینم حاصله که
هرزه گردی
بروی مو ببستی هر
رهی را

سرم بو گوی میدان
خوشترم بی
گلستان بی ته زندان
خوشترم بی

نپنداری که زندان
خوشترم بی
چو گلخن تار و
تاریکه به چشمم

امان جستن روز
آخرزمان بی
که وامو آسمان
پرسرگران بی

ز بیداد فلک یارون
امان بی
اگر پاره کرم یخه
بجا بو

خون دلم ز چشمان
ریته اولی
که حرف جور پنهان

در اشکم بدامان ریته
اولی
بکس حرفی ز جورت

وانواجم

رېته اولی

دل تو کی ز حالم با
خبر بی
تو که خونین جگر
هرگز نبودی

کجا رحمت باین
خونین جگر بی
کی از خونین جگرها با
خبر بی

بسوی باغ و بستان
لاله وابی
وگر سوی خراسان
کاروان را

همه موها مثال ژاله
وا بی
رهانم مو سوی
بنگاله وا بی

غم اندر سینهی مو
خانه دیری

چو ویرانه که بوم
آشانه دیری

ازین غم هر چه در
انبانه دیری

فلک اندر دل مسکین
مو نه

دامان از هر دو عالم
در کشانی
تا که دلبر بهایش
برفشانی

هر آن کالوند دامان
مو نشانی
اشک خونین پاشم از
راه الوند

ز مژگان تر مو ژاله
نایی
به بخت مو به چشم
لاله نایی

ز دل بیرون نبجتم
ناله نایی
شوی نایه که مو
خوابت بوینم

سخن از بیش و از کم

چه واجم هر چه

واته‌شان بی
هر آن گوهر که دیدم
واته‌شان بی

واجم واته‌شان بی
بدریا مو شدم گوهر
برآرم

درونم چون درخت پی
بگل بی
درخت نهله بارش
خون دل بی

دلم بلبل صفت
حیران گل بی
خونابه بار دیرم
ارغوان وار

جگر بندم کبابه گر تو
جویی
قیامت هم حسابه گر
تو جویی

مو احوالم خرابه گر
تو جویی
ته که رفتی و یار نو
گرفتی

تیر عشقت بجانم
روته تر بی
ز مویارا که اختر
سوته تر بی

ز خور این چهره ات
افروته تر بی
مرا اختر بود خال
سیاهت

مرا سرگشته و رسوا
ته دیری
همیدونم که دردی جا
ته دیری

مرا دیوانه و شیدا ته
دیری
نمیدونم دلم دارد
کجا جای

سریرم خشت و
بالینم زمین بی
هر آن ته دوست داره
حالش این بی

زدست عشق هر شو
حالم این بی
خوشم این بی که
موته دوست دیرم

به چشمو نم نمانده
روشنایی
نه یار و همدمی نه
آشنایی

عزیزون از غم و درد
جدایی
گرفتارم بدام غربت
و درد

چنین بیرحم و سنگین
دل چرایی
به آخر راه و رسم بی
وفایی

ته که خورشید اوج
دلربایی
به اول آنهمه مهر و
محبت

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](#)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](#)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](#)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- روزبه
- ماني
- Bellavista1957
- Kasir
- Pedram.salehpoor

- MRG90
 - Yoosef Pooranvary
-

1. [↑ https://wikisource.org](https://wikisource.org)
2. [↑ https://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](https://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
3. [↑ https://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](https://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
4. [↑ https://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](https://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)